

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.587 van 27 februari 2001
in de zaak A. 78.900/XIV-1165**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. VAN WEYENBERGE,
kantoor houdende te 1930 ZAVENTEM,
Stationsstraat 4

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van
Turkse nationaliteit, op 4 juni 1998 heeft ingediend
om de vernietiging te vorderen van de beslissing van
7 april 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt
geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 23 juni 1998
waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de
kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 15 februari
2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van het geding;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 januari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat W. DEVOS die, loco Advocaat M. VAN WEYENBERGE verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij ;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens in de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Turkse nationaliteit, komt op 2 oktober 1996 het Rijk binnen en vraagt twee dagen later om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 8 december 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"D'origine arménienne et de confession chrétienne, il aurait vécu depuis sa naissance au village de Vakifeli et aurait été harcelé depuis plusieurs années par la population musulmane. Deux mois avant son départ pour l'étranger, son père aurait été assassiné et l'intéressé n'aurait obtenu aucune aide de la part des autorités afin de rechercher l'auteur du crime. En septembre 1996, il aurait décidé de fuir le pays avec son épouse et ses enfants, et se serait rendu en Belgique.

En dépit d'une décision d'examen ultérieur prise dans le cadre d'une demande formant recours urgent, certains éléments empêchent d'accorder foi à ses propos.

En effet, force est de constater que l'intéressé est arrivé en Belgique dépourvu de tout document, son identité, son lieu de résidence en Turquie ou encore sa religion reposant sur ses seules allégations.

Il a cependant prétendu devant les services de l'Office des étrangers, avoir voyagé sans être en possession d'un quelconque passeport alors que par la suite au Commissariat général, il a signalé avoir détenu un passeport national à son nom, le chauffeur du Tir l'ayant gardé en arrivant en Belgique.

L'intéressé a par ailleurs expliqué qu'en tant que chrétien, il avait été harcelé par les musulmans depuis plusieurs années.

Toutefois, alors qu'en recevabilité, il a relaté que les chrétiens devaient notamment vendre leurs maisons sous cette pression, par contre, au fond, évoquant les conditions de son départ, il a prétendu que le maire et les autres hommes du village se sont opposés à ce qu'il vende sa maison ou ses terres parce qu'il était chrétien.

De plus, il a relaté que son père avait été assassiné deux mois avant son départ, qui aurait eu lieu en septembre 1996, ne pouvant situer ce décès avec précision alors qu'à l'Office des étrangers, il a fait remonter le meurtre au mois d'août 1996.

En outre, lors de son audition au fond, il n'a pu livrer davantage de précisions sur les circonstances de cet assassinat, affirmant ne pas avoir été présent sur le lieu des faits, précisant que son père aurait été poignardé par un individu dont il ignore le nom. Par contre, au cours de son audition en recevabilité au Commissariat général, il a fait état d'une discussion avec deux musulmans qui aurait mal tourné et prétendu que son père avait été abattu d'un coup de fusil.

Le requérant a d'autre part relaté que dans son village, un autre jeune arménien (du nom de Bogos), avait été tué il y a quelque temps, situant sa mort tantôt trois à quatre ans plus tôt (en recevabilité), tantôt un an plus tôt (au fond).

Toutes ces contradictions ne permettent dès lors pas d'accorder foi à ses propos.

Il importe enfin de relever que, même à considérer les faits comme établis, il est permis de s'étonner de ce que suite à l'assassinat de son père, seule l'intéressé ait décidé de fuir, laissant sa mère et sa soeur au village, prétendant qu'elles n'avaient pas assez de moyens pour partir.

Force est d'observer qu'en outre, d'après les informations disponibles au Commissariat général, la situation de la minorité chrétienne à Vakifali n'est pas moins bonne que celle commune aux minorités vivant en Turquie, l'église du village ayant été reconsacrée par le Patriarche d'Istanbul au cours de la deuxième moitié de 1997.

Enfin, lors de son audition en recevabilité, le requérant a-t-il précisé que la communauté arménienne ne rencontrait aucun problème à Istanbul mais qu'il préférerait vivre dans un pays chrétien. Rien ne permet de comprendre pourquoi il se serait dès lors, décidé à quitter son pays.

En conclusion, les éléments du dossier ne permettent pas de considérer que l'intéressé a quitté son pays par crainte au sens de l'art. 1er, par. A, al. 2 de la Convention de Genève du 28 juillet 1951."

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 20 december 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 7 april 1998 neemt de voorzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant voorhoudt dat hij een Armeense christen is die woonachtig was in Vakifilli; dat hij en zijn gezin lastig werden gevallen door moslims; dat zijn vader tijdens het uitvoeren van werk op het veld neergestoken werd en overleed; dat hij twee maand later - eind september 1996 - zijn land verliet en vergezeld van

zijn echtgenote, XXX, over de weg naar België kwam waar hij op 4 oktober 1996 asiel aanvroeg;

Overwegende dat appellant geen enkel begin van bewijs bijbrengt betreffende zijn identiteit, zijn reisweg en zijn feitenrelaas;

Overwegende dat appellant vaag blijft over de moeilijkheden die hij en zijn gezin zouden hebben ondervonden voor de dood van zijn vader; dat uit zijn vage verklaringen blijkt dat die 'tegenkantingen' alleszins geen bedreiging vormden voor het leven of de vrijheid van hem of van zijn gezin;

Overwegende dat appellant ook omtrent de moord op zijn vader vrij vaag blijft; dat hij de dag van diens dood niet chronologisch juist kon situeren; dat hij stelt dat deze plaats vond ongeveer twee maanden voor zijn vertrek;

Dat waar hij terzake enige verduidelijking gaf, namelijk omtrent het moordwapen, hij duidelijk een tegenstrijdigheid vermeldde; dat hij in zijn beroepsverzoekschrift stelde dat zijn vader gevelt werd door een geweerschot, terwijl hij ter zitting voorhield dat hij neergestoken werd met een mes;

Dat hij omtrent het overlijden van zijn vader geen enkel begin van bewijs bijbrengt;

Overwegende dat dient vastgesteld dat appellant na het voorval - de dood van zijn vader - dat hem deed besluiten tot de vlucht, hij nog twee maanden in zijn dorp bleef; dat deze houding ertoe leidt de dringende noodzaak om te vluchten sterk te betwijfelen;

Overwegende dat appellant niet aannemelijk kan maken dat hij na zijn vertrek uit zijn dorp niet een ongestoord verblijf zou kunnen houden in Istanbul;

Overwegende dat appellant niet kan uitleggen waarom hij geen asiel heeft gevraagd in een der landen van West-Europa die hij doorkruiste op weg naar België;

Overwegende dat in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging als bedoeld in artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking kan worden genomen."

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de aangevochten beslissing "zeer vaag is en niet voldoende is gemotiveerd", dat wordt gesteld dat hij de "dag van vaders dood niet juist kon situeren" terwijl het niet abnormaal is dat iemand de

exacte datum van het overlijden van diens vader niet kent, dat door de Commissaris-generaal werd gesteld dat er bepaalde tegenstrijdigheden naar voren kwamen uit de vergelijking van de interviews van 11 februari en 5 november 1997, met name inzake het bezit van een paspoort tijdens de vluchtreis, inzake de verkoop door de christenen van hun woningen en inzake de datum van de moord op zijn vader, dat hij zowel op de zitting als in zijn verzoekschrift aan de Vaste Beroepscommissie heeft aangetoond dat er geen enkele tegenstrijdigheid bestaat tussen wat hij op deze interviews vertelde maar dat deze middelen in het geheel niet werden beantwoord;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het middel beperkt is tot een betwisting van de beoordeling van de feitelijke toedracht van de zaak en dienvolgens niet ontvankelijk is, dat verzoeker ten onrechte beweert dat de aangevochten beslissing niet behoorlijk gemotiveerd is, dat ze een duidelijke weergave van de opgegeven feiten bevat om te besluiten dat in onderhavig geval geen elementen kunnen in aanmerking worden genomen die doen blijken dat het leven of de vrijheid van verzoeker zodanig in gevaar was dat deze zijn land uit vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie verliet;

2.1.3.1. Overwegende dat de Raad van State niet vraagt de feitelijke beoordeling van de zaak over te doen, doch wel vast te stellen dat de Vaste Beroepscommissie haar beslissing niet naar behoren met redenen heeft omkleed; dat dit een rechtmatigheidsbezwaar is dat tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort; dat de exceptie van onontvankelijkheid van het middel moet worden verworpen;

2.1.3.2. Overwegende dat het verwijt dat de redengeving vaag is niet opgaat; dat de Vaste Beroepscommissie duidelijk de redenen opgeeft waarom verzoeker naar haar oordeel er niet in geslaagd is het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd aan te tonen; dat de Vaste Beroepscommissie vaststelt dat verzoeker het voorval dat de aanleiding voor zijn vlucht zou geweest zijn - met name de moord op zijn vader- "niet chronologisch juist kon situeren"; dat deze uiterst belangrijke en vrij recente gebeurtenis verzoeker onmiskenbaar nauwkeurig in de tijd had kunnen situeren, indien zijn verhaal aan de werkelijkheid beantwoordde; dat de Vaste Beroepscommissie slechts gehouden was op het aangevoerd verweer in verband met de door de Commissaris-generaal in de opeenvolgende versies van het vluchtverhaal ontdekte tegenstrijdigheden te antwoorden, indien ze deze tegenstrijdigheden had overgenomen, wat ze blijkens de redengeving van haar beslissing evenwel niet heeft gedaan; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat in het tweede middel verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing is genomen met schending van de rechten van de verdediging, doordat "reeds op voorhand vaststond hoe de beslissing zou zijn", en de weerlegging van de zogenaamde tegenstrijdigheden "niet eens werd onderzocht";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij naar haar antwoord ten gronde op het eerste middel verwijst;

2.2.3. Overwegende dat het resultaat van het geding "reeds op voorhand vaststond", een loutere bewering is, die niet in het minst wordt gestaafd; dat

wat het niet ingaan op het verweer in verband met de tegenstrijdigheden betreft, het middel samenvalt met het eerste middel; dat het tweede middel moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op
zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende
partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op zevenentwintig februari
tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.